

3.søndag i advent, 12.december

(Brande kl. 10.00)

Salmer

87 Det første lys er ordet talt af Gud

78 Blomstre som en rosengård

41 Lille Guds barn, hvad skader dig

69 Du fødtes på jord

733 Skyerne gråne (mel. Thora Borch)

Tekster:

* *Denne hellige lektie skriver profeten Esajas:* Trøst mit folk, trøst det! siger jeres Gud. Tal til Jerusalems hjerte, råb til hende, at hendes hoveri er til ende, at hendes skyld er betalt; for af Herrens hånd har hun fået dobbelt straf for alle sine synder. Der er en, der råber: Ban Herrens vej i ørkenen, jævn en vej for vor Gud i det øde land. Hver dal skal hæves, hvert bjerg og hver høj skal sænkes, klippeland skal blive til slette og bakkeland til dal; Herrens herlighed skal åbenbares, og alle mennesker skal se den. Herren selv har talt. Der var en, der sagde: »Råb!« Og jeg svarede: »Hvad skal jeg råbe?« »Alle mennesker er som græs, al deres herlighed som markens blomster. Græsset tørrer ind, blomsterne visner, når Herrens ånde blæser over dem. Ja, folket er græs! Græsset tørrer ind, blomsterne visner, men vor Guds ord forbliver til evig tid.«

[Esajas' Bog 40,1-8](#)

Epistlen skriver apostlen Paulus i sit andet brev til korintherne: For **vi prædiker ikke os selv**, men Jesus Kristus som Herren og os selv som jeres tjenere for Jesu skyld. Thi Gud, der sagde: »Af mørke skal lys skinne frem,« han har ladet det skinne i vore hjerter til oplysning og til kundskab om Guds herlighed på Jesu Kristi ansigt. **Men denne skat har vi i lerkar, for at den overvældende kraft skal være Guds og ikke vores.** I alt er vi trængt, men ikke stængt inde. Vi er tvivlrådige, men ikke fortvivlede. Vi forfølges, men lades ikke i stikken. Vi slås til jorden, men går ikke til grunde. Altid bærer vi den død, Jesus led, med i legemet, for at også Jesu liv kan komme til syne i vort legeme.

[Andet Korintherbrev 4,5-10](#)

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas: Johannes' far, Zakarias, blev fyldt med Helligånden og profeterede: »Lovet være Herren, Israels Gud, for han har besøgt og forløst sit folk. Han har oprejst os frelsens horn i sin tjener Davids hus, sådan som han fra gammel tid har forkyndt ved sine hellige profeters mund: at frelse os fra vore fjender og fra alle dem, som hader os, at vise barmhjertighed mod vore fædre og huske på sin hellige pagt, den ed, han tilsvor vor fader Abraham: at fri os fra vore fjenders hånd og give os at tjene ham uden frygt i fromhed og retfærdighed for hans åsyn alle vore dage. Og du, mit barn, skal kaldes den Højstes profet, for du skal gå foran Herren og bane hans veje og lære hans folk at kende frelsen i deres synders forladelse, takket være vor Guds inderlige barmhjertighed, hvormed solopgangen fra det høje vil besøge os for at lyse for dem, der sidder i mørke og i dødens skygge, og lede vore fødder

ind på fredens vej.« Drengen voksede op og blev stærk i ånden, og han var i ørkenen til den dag, da han skulle træde frem for Israel.

[Lukasevangeliet 1,67-80](#)

Prædiken

Han hedder Zakarias. Og han jubler.

Og selv om ordene er fremmedartede, så kan vi godt høre at der er tale om jubel: "Lovet være Gud...", siger han jo.

Oversat til dansk ville han måske sige: Gudskelov! Hvilken glæde! Hvilken lettelse! Ja, har vi overhovedet nogle ord, der dækker, når det gælder den store jubel, den store glæde?

Zakarias jubler over Johannes Døber (mest kendt som "Sankt Hans"), som er hans søn og som lige er kommet til verden. Et velskabt barn. Mod alle odds.

Hvad er historien om Zakarias?

Jo, vi hører om et ældre ægtepar, Zakarias og Elisabeth. De har aldrig kunnet få børn. Barnløshed er noget, de har indstillet sig på. Et vilkår de har affundet sig med. En dag, da Zakarias er i Guds tempel, bliver han hjemsoget af Guds engel Gabriel, som fortæller ham, at hans kone, Elisabeth, skal føde et barn, som skal hedde Johannes (Johannes betyder i øvrigt "Gud er nådig" ...).

Det har Zakarias meget svært ved at tro på: "Jeg er en gammel mand og min hustru er højt oppe i årene!" siger han direkte til englen. Da englen hører, at Zakarias simpelthen ikke tror på ham, på Guds eget sendebud, forkynder den, at Johannes skal blive stum; han skal ikke kunne tale et ord, før Johannes er født.

Og Zakarias er stum, lige indtil til Johannes døber bliver født. Elisabeth bedyrer, at barnet skal hedde Johannes. Det undrer de sig meget over, for det navn bruger man da ikke i deres familie, men da de så giver

Zakarias en tavle, skriver også han navnet – J-o-h-a-n-n-e-s, "Gud er nådig".

Og i samme øjeblik får Zakarias mund og mæle tilbage og vi får dagens evangelium, de ord I hørte. Det ligner nok til forveksling en faders jublende glæde over en velskabt søn på et uventet tidspunkt. Men først og fremmest en forkyndelse af denne søns bundne opgave og ansvar:

Jeg skal advare: det er højest umoderne! Johannes Døber er *ikke* hovedperson i eget liv. Det er Kristus, som er hovedpersonen i hans liv. Han bliver sat ind i en meget større historie.

Den lille dreng, Johannes Døber, som just er kommet til verden, har nemlig kun én mening med sit liv, nemlig at pege væk fra sig selv og over på hovedpersonen, Jesus Kristus, solopgangen fra det høje som vil lyse for dem, som sidder i mørke og dødens skygge - menneskene.

En af de kortest tænkelige bestemmelser af troen: at pege væk fra sig selv og hen på Kristus.

I dag har vi også hørt Paulus sige det:

”For vi prædiker ikke os selv, men Jesus Kristus som Herren”. Johannes Døber kunne godt forstås ud fra Paulus ord... Også han skal prædike Kristus.

Paulus kalder Kristus for en skat og fortsætter med disse ord:

”Men denne skat har vi i lerkar, for at den overvældende kraft skal være Guds og ikke vores”.

Ja, at være kristne indebærer, at vi indser, at vores liv ikke bæres af de ressourcer, som vi selv er i besiddelse af, men af det, som strømmer ned til os fra Gud – og som ingen menneskelig fabrikeret beholder (lerkar eller ståltank) nogensinde vil kunne opfange i hele sin fylde. Og dog gælder det om at holde beholderen frem, så vi til stadighed kan blive

fornyset af Gud. Så vi kan få fyldt på. Guds fylde frem for vores tomhed.

Det er så den kortest tænkelige bestemmelse af en gudstjeneste: at holde vore tomme hænder frem og modtage, hvad der strømmer ned til os

Det er her, at Zakarias paradoksalt nok er et forbillede.

Vi kan lære af Zakariases stumhed: Vi må simpelthen tie stille, ja, holde kæft, holde igen med vores eget, for at høre Guds tale, vi må være stille for Gud og lade ham komme til os. I stumheden og tavsheden ligger modtagelsen.

På den måde kan Zakarias være en mundlam rollemodel her i adventstiden, en slags tavshedens og eftertankens tid, hvor vi venter på soloopgangen fra det høje.

Søren Kierkegaard udtrykker denne Zakarias-stumhed således:

"Du skal i dybeste forstand gøre dig selv til intet for Gud, lære at tie; i denne Taushed er Begyndelsen, som er først at søge Guds rige."

Hvis advent er stumhedens og tavshedens tid, en lilla tid, en tid til at tie, kan det så passe at selve julen er en jubelens og lovsangens tid? En talens tid? En lettelsens og glædens tid, en lysets tid? En tid til at tale?